

İNSANI İNSAN YAPAN...

Hasan ÇETİNER

Yüzlerce kişi bir insanı etkiler de bir insan yüzlerce yüreğe dokunabilir mi?
Kilometrelerce uzaklıkta yüzlerce dokunulacak yürek olduğunun farkında olmak.

Bazen yeşermeye ümidi olmayan çiçekler için çölünde su olmak,
bazen de suların arasından nilüferlerin açacağına inanmak istersiniz.
Belki de boylu boyunca bir selvisinizdir,
açtıkça açılmış serin rüzgarlara kavuşmuş yapraklarıyla tatlı tatlı fısıldayan.
Sürekli gökyüzünü gören başınızı eğip köklerinize bir baksanız,
onlarca sarmaşığın tutunacak dal aradığını görürsünüz.
İşte o koca beden, yol olur artık binlerce bedene.
Bir bakmışsınız ki hepsi olmuş,
sizden çok daha uzun, yemyeşil, capcanlı...
Onları yaşattıkça yaşar,
yaşadıkça yaşatırsınız.

Her zaman, yaşlıları ve çocukları daha bir başka sevmişimdir.
Nedenini soracak olursanız eli öpülesi güzel insanlara bakarken,
hayatın açtığı derin çatlaklar arasından tatlı bir gülümseme görmek derim.
Bu durum altında birçok duygu barınır aslında
belki de bizim daha anlayamayacağımız.

Peki ya çocuklar?

Onlar gülümserken sanki hayat durur, yüreğin ısınır.

En çok da o gülümsemenin günahsız kalbinden,

temiz duygularından kopup geldiğini görürsün.

Ardından sen de onlara çıkarsız gülümersin.

Onların melek olduğu diyara giriverirsin.

Artık sen de o diyardan payını almışsındır.

Diyeceğim o ki,

insanı insan yapan çocuk ve

çocuğu insan yapan insandır.

Bu karşılıklı etkileşim uzar gider...

Böyle düşünen onlarca güzel insanın bulunduğu İlk yar'ı

güzel bir sunumla tanıdım kendimi izlerken dahi bu aileye ait hissettim.

Benim gibi düşünenlerle bir arada olmanın heyecanıyla başladım.

Derken Denizli, ilk davetiyeyi uzattı bana.

Bu güzel başlangıcın devamını Yozgat, Niğde, Konya ve memleketim Karaman getirdi...

Her biri ayrı durak, her biri ayrı heyecan...

Bağlamamı da sırtlayıp çıktım yollara,

koca ekiple daha sonra aile olacağımın farkında olmadan.

Zaman geçtikçe yüzler gülümsedi yolda.

Bu tüm güzel insanlarla yolun uzunluğu önemli değildi artık, kahkaha dolu sohbetlerle ve eğlenceli etkinliklerle ekiple daha okula varmadan aile olmaya başladık.

Yolculuğun en güzel yanı, ardından asıl bizi biz yapan çocuklara ulaştırmasıydı.

Tanısmalar, gülümsemeler, çiviler, teleskop heyecanı...

Çocuklarla tanışma ve ısınma faslı olarak bu akşamın ardından başlar yastığa kavuşur kavuşmaz özeleştiriye başladık.

“Acaba çocuklara dokunabilecek miyim? Peki ama kaç çocuğa?

Sadece eğlendirmeye gelmiş bir avuç insan olmak yerine nasıl onlara daha fazla faydamız dokunur? Ayy etkinlikler nasıl geçecek acaba sabırsızlanıyorum.”

derken gözler kapanır...

Ertesi gün
çocukların
sınıfında
öğretmen yerine
sürekli
gülümseyen ve
onlara sadece abi
veya abla olmak
isteyen sen
olursun.
Onlara bir kelime
daha bir katkıda
bulunabilmenin
düşüncesi içinde
bitirirsin birer

birer. Akşamında oyunlar, deneyler eğlenceler derken asıl sevilmeyen an gelir.

YBO okullarının da ayrılığı başka zor gelir insana. Gözler sulanır, ama abileri ablaları ağlayamaz. Masal okuma ile bi nebze çocukları üzüntüsünü yatıştırmaya çalışır ve masallarla onlara son bir mesaj bırakırlar. Bütün gönüllüler o gece vedalaşır büyük bir sessizlik ve buruklukla yataklarına girerler.

Ertesi günü bacası tüten köy okullarına gidilir. Orada yine gönüllüler her bir çocuğun özel olduğunu bilerek gayrete devam ederler.

Proje biter, özeleştiri başlar. İmkansızlıkları ve maddi zorlukları gördükçe halinize şükreder ve insanlığımızı da şöyle bir gözden geçirirsin. Sizde neler değiştiğini anlamaya çalışırsın. Dönüş yolunda bazen asılı kalır cama bakışlar; vadileri, dağları, ovaları seyrederken anılar ve duygular ansızın ziyaretine gelir. Çocukların tebessümleri yansır cama, yol kıvrıldıkça dalgalanır da dalgalanır... Yüzlerce masum yüreği etkilemiştir o gönüllü yürek, nice masum yüreği de etkilemiştir ve icabında herkes insan olmuştur artık. Çocuğu insan yapan gönüllü de insanlığına kavuşmuştur nihayetinde.

İnsanlar anıları yaşar,
anılar ise insanlarla yaşar.
Bazı anılar öyle yaşar ki
insanı da yaşatır.
İlkıyar'ın bana kazandırdıkları da beni
yaşatır.
Gidilen her okulun bir anısı kalır
içimde.
İsimler hatırlanmaz belki ama o çocuk
gülümsemeleri,
sevinç çığlıkları hatırlardan çıkmaz.

Hissedilen duygular demler insanı, duruldukça durulur.
Bu duygular bazen hüznün, bazen mutluluk bazen de tuhaf bir gururdur.
Bu gurur hissini de en çok memleketim olan Karaman/Ermenek'e giderken yaşadım.
Torosların arasında zorlu şartlarda okumaya çalışan o çocuklara ben de sizden birisiyim demek gerçekten farklı bir duyguydu.
Çocukların saygıyla bizi dinlemesini hoş karşılarken çocuklarda genel bir boş vermişlik sezmiştim. Elimden geldiğince etkinliğimde hedefli yaşamaktan bahsettim.
Farkında olmalarını umarak etkinliklerimi bitirdim. Bacalarından çıkan dumanın havasını derin derin içime çekerek düşüncelere daldım. Ermenek'in doğa harikası dağlarına derin düşüncelerle bakarken gözlerimin dolmasına engel olamadım...

Her şey çok güzel geçmesine rağmen artık gerçekten insan olabilmiş miydik?
Acaba bizim çabamızın ne için olduğunun farkındalar mıydı?
Biz eğlendiren insanlar yerine, hayat kurtaran insanlar olabilmiş miydik?
En önemlisi ise biz ne idik, ne olduk?

Hasan Çetiner
Elektrik Mühendisliği 1